

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 1S/23/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8021200261
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marian Hoffmann, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8021200261.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariana Hoffmanna, PhD. a členov senátu JUDr. Kataríny Morozovej Nemcovej a doc. JUDr. Petra Molitorisa, PhD. (sudca spravodajca), v právnej veci žalobcu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, Štúrova 2, 815 85 Bratislava, proti žalovanému Ministerstvo dopravy a výstavby Slovenskej republiky, Námestie Slobody č. 6, P.O. Box 100, 810 05 Bratislava, v konaní o všeobecnej správnej žalobe proti rozhodnutiu žalovaného č. 11853/2018/SV/24251 zo dňa 27. marca 2018 takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozhodnutie žalovaného zo dňa 27. marca 2021 číslo 11853/2018/SV/24251 a vec v r a c i a žalovanému na ďalšie konanie.

Účastníkom konania náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

I.

Priebeh administratívneho konania

Okresný úrad Prešov, odbor výstavby a bytovej politiky (ďalej len „prvostupňový správny orgán“) rozhodnutím č. OU-PO-OVBP2-2017/41101/127623/ŠSS-KM zo dňa 20.12.2017 v mimo odvolacom konaní podľa § 65 ods. 2 správneho poriadku zrušil rozhodnutie stavebného úradu mesta Vranov nad Topľou (ďalej len „stavebný úrad“) č. 1579/2017 zo dňa 08.06.2017, ktorým tento stavebný úrad v spojenom územnom a stavebnom konaní povolil stavbu „Novostavba rodinného domu“ na pozemku pare č. XXXX v k. ú. A., pre stavebníka B. C. D., bytom E. XXX/XX, XXX XX F. G. E. – A. (ďalej len „stavebník“).

Proti rozhodnutiu okresného úradu č. OU-PO-OVBP2-2017/41101/127623/ŠSS-KM zo dňa 20. 12. 2017 podal v zákonnej lehote odvolanie stavebník, o ktorom rozhodol žalovaný napadnutým rozhodnutím č. 11853/2018/SV/24251 zo dňa 27.03.2018 tak, že odvolanie zamietol a konštatoval, že v konaní a rozhodovaní okresného úradu nezistil takú nezákonnosť, ktorá by odôvodňovala zrušenie napadnutého rozhodnutia okresného úradu OU-PO-OVBP2-2017/41101/127623/ŠSS-KM zo dňa 20. 12. 2017.

Proti rozhodnutiu žalovaného podal prokurátor Generálnej prokuratúry SR (ďalej len „prokurátor“) protest podľa § 22 ods. 1 písm. a) v spojení s § 24 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) pod č. IV/1 Gd 155/20/1000-8 zo dňa 25.11.2020. V proteste prokurátor namietal porušenie § 3 ods. 1, § 46, § 59 ods. 1 a 2 a § 65 ods. 1 správneho

poriadku a § 4 ods. 3 písm. b) zákona č. 180/2013 o organizácii miestnej štátnej správy v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 180/2013 Z. z.“).

Podľa názoru prokurátora uvedeného v proteste došlo k vydaniu rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu ako aj napadnutého rozhodnutia žalovaného napriek neexistencii zákonného zmocnenia na preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania. Svoj názor prokurátor oprel o výklad § 1 písm. a) a § 4 ods. 3 písm. b) zákona č. 180/2013 Z. z.

Rozhodnutím ministra č. 21/2021, číslo 13291/2021/OL/13695-M zo dňa 25.02.2021 minister dopravy a výstavby protestu prokurátora podľa § 24 ods. 8 zákona o prokuratúre nevyhoviel. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 19.03.2021.

II.

Zhrnutie rozhodnutia žalovaného

V napadnutom rozhodnutí žalovaný rekapituloval priebeh konania mimo odvolacieho konania, zhrnul obsah prvostupňového rozhodnutia, sumarizoval podstatné odvolacie námietky stavebníka, vyjadrenia ostatných účastníkov konania a projektanta.

Po citácii relevantnej právnej úpravy poukázal žalovaný na to, že stavebný úrad povolil stavbu v konaní podľa § 39 a § 66 stavebného zákona, teda v spojenom územnom a stavebnom konaní. Tento inštitút bol použitý nesprávne, keďže pre uvedené územie nie je spracovaný územný plán zóny a územné rozhodnutie o umiestnení stavby v čase podania žiadosti o stavebné povolenie už stratilo platnosť.

Žalovaný sa v rozhodnutí stotožnil s názorom prvostupňového správneho orgánu o tom, že predmetná stavba je v rozpore s platným územným plánom mesta Vranov nad Topľou z dôvodu vyššej zastavanosti pozemku, ako je prípustná v jeho záväznej časti.

Závažné porušenie zákona v konaní o povolení stavby videl žalovaný aj v tom, že stavebný úrad porušil ustanovenia § 3 ods. 1-5, § 32 ods. 1 a § 46 správneho poriadku v spojení s § 39a ods. 4, § 37 ods. 2 stavebného zákona a § 6 vyhlášky č. 532/2002 Z. z. Nezákonnosť postupu stavebného úradu v danom prípade podľa žalovaného prevýšila aj povinnosť prihliadať na dobromyseľne nadobudnuté práva podľa § 65 ods. 2 správneho poriadku.

III.

Argumenty žalobcu v podanej žalobe

Včas podanou správnu žalobou doručenou Krajskému súdu v Prešove ako správne súdu (ďalej len „správny súd“) dňa 17.05.2021 sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 11853/2018/SV/24251 z 27.03.2018 a vráteniu veci žalovanému na ďalšie konanie.

Žalobca poukázal na znenie § 1 ods. 1 správneho poriadku a na jeho subsidiárne použitie aj v tých prípadoch, ak osobitný zákon subsidiárne použije všeobecného predpisu o správnom konaní výslovne neobsahuje, pričom poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžo/202/2015 zo dňa 03.08.2016.

Žalobca tiež poukázal na § 3 ods. 1 správneho poriadku, ktoré zakotvuje princíp legality, v zmysle ktorého môžu štátne orgány, medzi ktoré bezo sporu patria pri rozhodovaní v oblasti verejnej správy aj orgány územnej samosprávy (§ 1 ods. 2 správneho poriadku) konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon (čl. 2 ods. 2 Ústavy SR).

V súvislosti s postupom žalovaného poukázal žalobca na § 59 ods. 1, veta pred bodkočiarkou správneho poriadku, podľa ktorého odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu. Ak pri tomto postupe zistí, že nebola naplnená niektorá z podmienok konania, teda absentuje zákonná pôsobnosť alebo zákon nedáva správne orgánu / orgánu verejnej správy do dispozície právny prostriedok na realizáciu zákonom zverenej pôsobnosti, absencia právomoci na konanie vo veci, je povinný odvolací orgán v zmysle § 59 ods. 2 správneho poriadku napadnuté správne rozhodnutie zrušiť.

Podľa § 65 ods. 1 správneho poriadku rozhodnutie, ktoré je právoplatné, môže z vlastného alebo iného podnetu preskúmať správny orgán najbližšie vyššieho stupňa nadriadený správne orgánu, ktorý toto rozhodnutie vydal (§ 58), ak ide o rozhodnutie ústredného orgánu štátnej správy, jeho vedúci na základe návrhu ním ustanovenej osobitnej komisie (§ 61 ods. 2).

Teda rozhodnutie možno podľa žalobcu preskúmať v mimo odvolacom konaní za procesnej podmienky, že sa jedná o právoplatné rozhodnutie, pričom vecne príslušným na konanie je orgán najbližšieho vyššieho stupňa a súčasne osobitná právna úprava takýto postup nevylučuje, t. j. neodníma orgánu podľa § 58 správneho poriadku z dispozície predmetný procesný inštitút (§ 1 ods. 1 posledná veta správneho poriadku), čím sa vytvára zákonná prekážka na konanie z dôvodu absencie pôsobnosti na konanie vo veci.

Ustanovenie § 4 ods. 3 zákona č. 180/2013 Z. z. je podľa názoru žalobcu naplnením ustanovenia § 1 ods. 1 posledná veta správneho poriadku, t. j. vymedzenia negatívnej pôsobnosti správneho poriadku v praxi a to v zúžení rozsahu právomoci okresného úradu v sídle kraja na konania o riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkoch vo vzťahu ku rozhodnutiam vyššieho územného celku alebo obce.

Vychádzajúc z platnej ústavnej a zákonnej úpravy pôsobností subjektov územnej samosprávy, tieto sa členia na pôsobnosti vo veciach územnej samosprávy a prenesený výkon štátnej správy.

Podľa žalobcu nie je úlohou žaloby prokurátora analyzovať problematiku pôsobností subjektov územnej samosprávy a ich konkrétnej aplikácie v činnosti orgánov územnej samosprávy. Podstatné je skonštatovať, že i konkrétna rozhodovacia činnosť orgánov územnej samosprávy sa člení na rozhodovanie v oblasti územnej samosprávy a v oblasti prenesenej štátnej správy.

Analýzou zákonného vymedzenia rozsahu pôsobností orgánov územnej samosprávy a jej aplikáciou na ustanovenie § 4 ods. 3 zákona č. 180/2013 Z. z. dospel žalobca k záveru, že v alinei pod písm. a) zákonodarca obmedzil rozsah rozhodovacích právomoci okresného úradu v sídle kraja v odvolacom konaní iba vo vzťahu k rozhodovaniu orgánov územnej samosprávy výlučne vo veciach územnej samosprávy.

V alinei pod písm. b) § 4 ods. 3 zákona č. 180/2013 Z. z. však už zákonodarca nerozlišuje oblasť pôsobnosti subjektov územnej samosprávy vo vzťahu ku ktorej zakotvuje zákonnú prekážku na konanie o preskúmanie ich rozhodnutí v mimo odvolacom konaní.

Z jednotlivých alineí ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 180/2013 Z. z. teda vyplýva, že alinea prvá pod písmenom a) sa vzťahuje iba na pôsobnosť vo veciach územnej samosprávy. V druhej alinei pod písmenom b), zákonodarca neurčil vo vzťahu ku ktorej oblasti pôsobnosti subjektov územnej samosprávy sa má toto ustanovenie aplikovať, teda a contrario zákonná prekážka na začatie konania

podľa § 65 ods. 1 a nasl. správneho poriadku sa vzťahuje tak ku rozhodovaniu vo veciach územnej samosprávy i ku rozhodovaniu v oblasti prenesenej štátnej správy a to bez ohľadu na vecnú oblasť pôsobnosti územnej samosprávy ktorej sa má týkať

To, že zákonodarca mal zámer zúžiť pôsobnosť okresného úradu v sídle kraja vo vzťahu ku rozhodovacej činnosti subjektov územnej samosprávy podľa jednotlivých oblastí jej pôsobností našlo odraz v jednotlivých alineách ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 180/2013 Z. z.. Ak by takýto zámer zákonodarca nemal upraviť rozsah pôsobností subjektov územnej samosprávy, ktorého by sa mali jednotlivé aliny ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 180/2013 Z. z. v návätí tohto ustanovenia a nebola by potrebná úprava rozsahu v jednotlivých alineách citovaného zákonného ustanovenia.

Ohľadom tvrdenia vyplývajúceho z rozhodnutia ministra o nevyhovení protestu, že zámer zákonodarcu pri koncipovaní ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 180/2013 Z. z. bol určite iný žalobca uviedol, že v materiálnom právnom štáte, každý orgán verejnej moci má len také práva, aké mu zákon prizná; nemôže svoje práva rozširovať pomocou úvahy, čo by bolo, ak by dané právo nemal. „Kompetencia štátneho orgánu v právnom štáte nemôže byť implikovaná v právnej norme. Inak povedané, nemôže „vyplývať z ustanovenia zákona, napr. § 1 ods. 2“, ale musí byť v zákone výslovne určená.“ (Drgonec, J. Ústava Slovenskej republiky. Komentár. 3. vydanie. Šamorín, Heuréka 2012, s. 203).

V súvislosti s vyššie uvedeným žalobca poukázal aj na vzájomný vzťah zákona o miestnej štátnej správe a zákona č. 608/2003 Z. z. o štátnej správe pre územné plánovanie, stavebný poriadok a bývanie v znení neskorších predpisov (ďalej len "zákon č. 608/2003 Z. z.").

Zákon č. 608/2003 Z. z. vo všeobecnosti upravuje rozsah pôsobností a právomocí orgánov štátnej správy pre územné plánovanie, stavebný poriadok a bývanie a v rámci toho i rozsah právomocí okresných úradov v sídle kraja. Zákon o miestnej štátnej správe okrem iného ustanovuje pôsobnosť okresných úradov a v rámci toho i rozsah právomocí, ktorými okresné úrady v sídle kraja disponujú vo vzťahu ku posudzovaniu rozhodovania subjektov územnej samosprávy (§ 4 ods. 2 písm. c/ a d/ a § 4 ods. 3).

Z hľadiska posúdenia, ktorú z vyššie uvedených právnych úprav vymedzujúcich rozsah právomocí okresných úradov v sídle kraja vo vzťahu ku rozhodovaniu orgánov územnej samosprávy možno považovať za úpravu všeobecnú, a ktorú za úpravu špeciálnu treba vychádzať zo skutočnosti, že nakoľko zákon č. 608/2003 Z. z. nevymedzuje rozsah a konkrétny spôsob aplikácie jednotlivých procesných právomocí okresného úradu v sídle kraja vyplývajúcich vo vzťahu ku rozhodovaniu subjektov územnej samosprávy, je úprava obsiahnutá v tomto zákone úpravou všeobecnou. Zákonnú úpravu obsiahnutú v zákone o miestnej štátnej správe, ktorá rieši osobitosti procesnej právnej úpravy právomocí okresných úradov v sídle kraja vo vzťahu ku rozhodovaniu subjektov územnej samosprávy, potom treba považovať úpravu špeciálnu.

Následne vychádzajúc z tejto úvahy je možné charakterizovať vzťah zákona č. 608/2003 Z. z. a zákona o miestnej štátnej správe z hľadiska interpretácie v nich obsiahnutých ustanovení týkajúcich sa úpravy pôsobností a právomocí okresných úradov v sídle kraja, ako vzťah všeobecnej úpravy (zákon č. 608/2003 Z. z.) ku úprave špeciálnej (zákon č. 180/2013 Z. z.).

Interpretačné problémy s ustanovením § 4 ods. 3 písm. b) zákona č. 180/2013 Z. z. žalobca dokumentoval i na rozhodnutí žalovaného č. 06838/2021/SV/04582 z 21.01.2021 a opatrení Okresného úradu Prešov č. OU-PO-OVBP2-2021/015363-003 z 19.04.2021, v ktorých ako ministerstvo tak i okresný úrad interpretovali citované právne ustanovenie v súlade s protestom prokurátora podaným Generálnou prokuratúrou SR pod č. VI/1 Gd 155/20-8 z 25.11.2020.

IV.

Vyjadrenie žalovaného k podanej žalobe

Žalovaný sa k správnej žalobe vyjadril podaním č. 42324/2021/OVOPP/104779 zo dňa 10.09.2021.

Žalovaný konšatoval, že v danom prípade je kľúčovým vymedzenie vzťahu medzi zákonom č. 180/2013 Z. z. a zákonom č. 608/2003 Z. z. Žalobca vo svojom proteste opomenul existenciu osobitného právneho predpisu, ktorým je zákon č. 608/2003 Z. z. a ktorý vymedzuje pôsobnosť okresných úradov v sídle kraja, okrem iného, aj v oblasti stavebného poriadku. Z textu § 4 ods. 1 písm. b) bod 1 tohto zákona vyplýva, že okresný úrad v sídle kraja je druhostupňovým orgánom, t. j. orgánom najbližšie vyššieho stupňa (§ 65 správneho poriadku) vo vzťahu k obciam v rámci konaní, kde obec je stavebným úradom, a teda aj v oblasti konania o stavebnom povolení. Tento zákon má povahu osobitného právneho predpisu oproti všeobecnému právnomu predpisu, ktorým je zákon č. 180/2013 Z. z. Vo všeobecnosti preto pôsobnosť a následne aj príslušnosť na správne konanie pre okresné úrady v sídle kraja, čo sa týka odvolacích konaní, ale aj konaní mimo odvolacieho konania, je daná zákonom č. 608/2003 Z. z. a nie zákonom č. 180/2013 Z. z. Zákon č. 608/2003 Z. z. žiadnym spôsobom neupravuje, ako v daných konaniach môže tento nadriadený orgán rozhodnúť a ani tieto konania a spôsoby rozhodovania neobmedzuje podľa toho, či ide o štátoprávny alebo samosprávny rozhodovací proces, čo podľa názoru žalovaného znamená, že môže rozhodnúť aj v tých intenciách ako bolo zrušenie stavebného povolenia vydaného obcou mimo odvolacieho konania a ako bolo posudzované v tomto prípade.

Žalovaný poukázal v tejto súvislosti aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.06.2020, sp. zn. 10Sžk/58/2018, ktorý sa materiálne dotýka práve aj prieskumu rozhodnutia vydaného mimo odvolacieho konania, kde tiež došlo k zrušeniu rozhodnutia obce ako stavebného úradu. Čo v rámci tohto súdneho konania je dôležité zdôrazniť, je tá skutočnosť, že Najvyšší súd SR v uvedenom rozsudku nenapadol, resp. nepoukázal na tú skutočnosť, že by boli rozhodnutia vydané mimo odvolacieho konania nezákonné z dôvodu ich tzv. nulity, t. j. situácie, že by rozhodnutie vydal orgán, ktorý na to nie je zákonom zmocnený. Podľa § 191 ods. 1 písm. b) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“) správny súd rozsudkom zruší napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy, ak ho vydal orgán, ktorý na to nebol zo zákona oprávnený. Nulita rozhodnutia správneho orgánu je najťažšou vadou zákonnosti, pričom ide o tak závažnú vadu zákonnosti, že na ňu správny súd hľadí z úradnej povinnosti; prelamuje sa tu dispozičná zásada v rámci správneho súdneho konania, čo znamená, že na túto vadu nemusí poukázať účastník konania, ale správny súd ju zisťuje z úradnej povinnosti (porovnaj Baricová, J., Fečík, I., Števček, M., Filová, A. a kol. Správny súdny poriadok. Komentár. Bratislava : C. H. Beck, 2017, s. 942-944). Ak teda najvyšší súd túto skutočnosť nenamietol, možno mať za to, že rozhodnutia z hľadiska inštančného postupu boli vydané v súlade so zákonom.

Výklad, ktorý zvolil žalobca, by podľa žalovaného viedol k situácii, ktorá neprispieva právnej istote a zákonnosti. Ak by totiž v danom type správneho konania účastník konania podal riadny opravný prostriedok, rozhodol by o ňom okresný úrad v sídle kraja. V takom prípade by podľa prokurátora prieskum tohto rozhodnutia mimo odvolacieho konania bol prípustný, pretože sa preskúmava rozhodnutie okresného úradu a nie obce, zatiaľ čo ak by účastník konania tento prostriedok nevyužil, tak prieskum by možný nebol, lebo by stále išlo „len“ o rozhodnutie obce. Tento výklad, keď by možnosť využitia dozorového mimoriadneho opraveného prostriedku, ktorým prieskum rozhodnutia mimo odvolacieho konania je (bod 33 odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.06.2020, sp. zn. 10Sžk/58/2018), závisela výlučne od procesnej aktivity tretieho subjektu a nie od inštančne nadriadených orgánov, by bol popretím významu dozornej pôsobnosti nadriadených orgánov, a tým aj popretím dvojinštančne budovanej štátnej správy na našom území. O to viac uvedené platí, ak prieskum rozhodnutia mimo odvolacieho konania je zameraný na také vady zákonnosti, ktoré vyvierajú z porušenia hmotného práva (napríklad rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 01.11.2002, sp. zn. 4Sž/31/2002), ale zároveň za súčasného rešpektovania dobromyseľne nadobudnutých práv účastníkov (R 27/2003). Inými slovami, prieskumom rozhodnutia mimo odvolacieho konania sa odstraňujú najťažšie vady zákonnosti, pričom záujem na ich odstránení je dokonca silnejší ako na zachovaní stavu právnej istoty nadobudnutej právoplatným rozhodnutím vo veci samej. Ak by sme preto akceptovali výklad prokurátora, došlo by k nemožnosti uplatnenia tohto inštitútu, a tým (paradoxne) v konečnom dôsledku k ochrane ťažkých väd v

zákonosti rozhodnutia správnych orgánov. Inými slovami, ochraňovali by sme nezákonnosť rozhodnutí, čo určite nebolo cieľom a úmyslom zákonodarcu.

Vzhľadom na uvedené navrhol žalovaný rozhodnúť o žalobe podľa § 190 SSP a túto ako nedôvodnú zamietnuť.

V.

Replika žalobcu

K vyjadreniu žalovaného zaujal stanovisko žalobca svojou replikou č. VI/2 Gc 13/21/1000-3 zo dňa 17.12.2021, v ktorom iba stručne oznámil, že na podanej žalobe trvá v celom rozsahu.

VI.

Duplika žalovaného

Replika žalobcu bola zaslaná žalovanému na vedomie a doručená dňa 14.01.2022. Žalovaný sa k replike nevyjadril.

VII.

Vyjadrenia ďalších účastníkov konania

Výzvou zo dňa 03.06.2021 správny súd doručil žalobu s prílohami ďalším účastníkom konania podľa § 32 ods. 3 písm. a) SSP, a to 1. C. D. , H. C. I. a H. J. I..

K doručenej žalobe sa vyjadril prostredníctvom svojho právneho zástupcu JUDr. Stanislava Kaščáka iba B. C. D., ktorý sa stotožnil so žalobným návrhom a uviedol, že na nedostatok právomoci z rovnakých dôvodov ako žalobca upozornil už v písomnom podaní zo dňa 02.02.2018 ako aj v doplnení svojho odvolania zo dňa 24.01.2018. Vo vzťahu k prílohám svedčiacim o rôznej praxi žalovaného pri výklade sporných zákonných ustanovení účastník konania uviedol, že tento postup svedčí o možnej svojvôli správnych orgánov, ktorá je neprijateľná. Žalobe navrhol v celom rozsahu vyhovieť.

VII.

Posúdenie podstatných skutkových zistení a právne argumenty

Krajský súd v Prešove ako správny súd vecne príslušný podľa § 10 SSP a miestne príslušný podľa § 13 ods. 1 SSP preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj postup, ktorý jeho vydaniu predchádzal v rozsahu žalobných dôvodov v zmysle § 134 ods. 1 SSP a oboznámil sa s obsahom administratívneho spisu žalovaného.

Vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa § 107 ods. 2 SSP.

Podľa § 2 ods. 2 SSP každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

Podľa § 45 ods. 1 SSP prokurátor je oprávnený podať správnu žalobu podľa § 6 ods. 2 písm. a) až d) proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy, proti ktorému podal protest, ktorému nebolo vyhovené.

Podľa § 178 ods. 2 SSP prokurátor môže podať správnu žalobu proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy, ak orgán verejnej správy nevyhovel jeho protestu a nezrušil ním napadnuté rozhodnutie alebo opatrenie.

Podľa § 134 ods. 1 SSP Správny súd je viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, ak nie je ďalej ustanovené inak.

Podľa § 23 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. prokurátor je oprávnený podať protest proti správnym aktom orgánov verejnej správy uvedeným v § 21 ods. 1 písm. a), ktorými bol porušený zákon alebo iný všeobecne záväzný právny predpis.

Podľa § 24 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. účastníkmi konania o proteste prokurátora sú tí, ktorí boli alebo mali byť podľa osobitného predpisu účastníkmi konania pred orgánom verejnej správy, v ktorom bolo vydané protestom napadnuté rozhodnutie alebo opatrenie. Ak protestom napadnuté rozhodnutie alebo opatrenie bolo vydané v administratívnom konaní, v ktorom nebol osobitným predpisom výslovne ustanovený okruh účastníkov konania, účastníkmi konania o proteste prokurátora sú tí, ktorých práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti by mohli byť rozhodnutím o proteste priamo dotknuté.

Podľa § 24 ods. 3 zákona č. 153/2001 Z. z. prokurátor podáva protest orgánu verejnej správy, ktorý rozhodnutie alebo opatrenie vydal.

Podľa § 24 ods. 6 zákona č. 153/2001 Z. z. ak orgán verejnej správy nemieni protestu vyhovieť alebo mu mieni vyhovieť iba čiastočne, predloží ho do 30 dní od jeho doručenia spolu so spisovým materiálom a vyjadreniami účastníkov konania na rozhodnutie svojmu bezprostredne nadriadenému orgánu, dozeraúcemu orgánu alebo orgánu oprávnenému na rozhodovanie o opravnom prostriedku (ďalej len „nadriadený orgán“) a o tomto postupe upovedomí v rovnakej lehote prokurátora. Nadriadený orgán o proteste rozhodne do 30 dní od jeho predloženia. Ústredný orgán štátnej správy predloží v takom prípade protest na rozhodnutie svojmu vedúcemu a upovedomí o tom prokurátora; vedúci ústredného orgánu štátnej správy rozhodne o proteste do 30 dní od predloženia na základe návrhu ním ustanovenej komisie.

Podľa § 24 ods. 8 zákona č. 153/2001 Z. z. ak sa nadriadený orgán domnieva, že protest nie je dôvodný, rozhodne o jeho nevyhovení.

Podľa § 1 ods. 1 správneho poriadku tento zákon sa vzťahuje na konanie, v ktorom v oblasti verejnej správy správne orgány rozhodujú o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb, ak osobitný zákon neustanovuje inak.

Podľa § 3 ods. 1 správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 5 správneho poriadku na konanie sú vecne príslušné správne orgány, ktoré určuje osobitný zákon; ak osobitný zákon neustanovuje, ktorý orgán je vecne príslušný, rozhoduje obec.

Podľa § 59 ods. 1, 2 správneho poriadku odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu; ak je to nevyhnutné, doterajšie konanie doplní, prípadne zistené vady odstráni. Ak sú pre to dôvody, odvolací orgán rozhodnutie zmení alebo zruší, inak odvolanie zamietne a rozhodnutie potvrdí.

Podľa § 65 ods. 1 správneho poriadku rozhodnutie, ktoré je právoplatné, môže z vlastného alebo iného podnetu preskúmať správny orgán najbližšie vyššieho stupňa nadriadený správne orgánu, ktorý toto rozhodnutie vydal (§ 58), ak ide o rozhodnutie ústredného orgánu štátnej správy, jeho vedúci na základe návrhu ním ustanovenej osobitnej komisie (§ 61 ods. 2).

Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 180/2013 Z. z. pôsobnosť okresných úradov ustanovuje tento zákon a osobitné zákony.

Podľa § 4 ods. 3 písm. a) zákona č. 180/2013 Z. z. okresný úrad v sídle kraja nemôže zmeniť v odvolacom konaní rozhodnutie vyššieho územného celku alebo rozhodnutie obce, ak bolo vydané vo veciach územnej samosprávy.

Podľa § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 180/2013 Z. z. okresný úrad v sídle kraja nemôže preskúmať rozhodnutie vyššieho územného celku alebo rozhodnutie obce mimo odvolacieho konania.

Podľa § 1 ods. 1 písm. a) až d) zákona č. 608/2003 Z. z. štátnu správu na úsekoch územného plánovania, stavebného poriadku a bývania vykonávajú: a) ministerstvo, b) okresný úrad v sídle kraja, c) obec v rozsahu ustanovenom osobitnými predpismi, d) Slovenská stavebná inšpekcia v rozsahu ustanovenom osobitným predpisom.

Podľa § 4 ods. 1 písm. b) bod 1 zákona č. 608/2003 Z. z. okresný úrad v sídle kraja na úseku stavebného poriadku vykonáva štátnu stavebnú správu v druhom stupni vo veciach, v ktorých v správnom konaní v prvom stupni koná obec ako stavebný úrad.

Predmetom preskúmania na základe žaloby podanej prokurátorom podľa § 45 ods. 1 SSP je rozhodnutie správneho orgánu, ktoré v poslednom stupni správneho konania zakladalo, menilo alebo zrušovalo oprávnenia a povinnosti fyzických a právnických osôb (stanovisko správneho kolégia NS SR sp.zn. Snj 124/00 z 30.11.2001, uznesenie NS SR sp.zn. 6 Sžp/1/2012 z 26.9.2012) a proti ktorému prokurátor neúspešne podal protest.

Žalobca v podanom proteste proti rozhodnutiu žalovaného č. 11853/2018/SV/24251 zo dňa 27.03.2018 tvrdil, že prvostupňový správny orgán nemal právomoc zrušiť rozhodnutie Mesta Vranov nad Topľou č. 1579/2017 zo dňa 08.06.2017 postupom podľa § 65 správneho poriadku mimo odvolacieho konania, keďže takýto postup je vylúčený ustanovením § 4 ods. 3 písm. b) zákona č. 180/2013 Z. z.

Žalobca obsahom svojich žalobných námietok v zmysle § 134 ods. 1 SSP pre správny súd záväzným spôsobom vymedzil predmet tohto konania, preto predmetom súdneho prieskumu v tomto konaní bolo iba posúdenie otázky súvisiacej s tvrdenou nezákonnosťou napadnutého rozhodnutia z dôvodu nereflexkovania nedostatku právomoci prvostupňového správneho orgánu na postup podľa § 65 správneho poriadku.

Správny súd považoval za kľúčové z hľadiska posúdenia relevantnosti žalobných námietok v prvom rade vysporiadať sa s otázkou vzťahu subsidiarity právnych predpisov. Žalobca vo svojej žalobnej argumentácii tvrdil, že dotknuté ustanovenie § 4 ods. 3 písm. b) zákona č. 180/2013 Z. z. je potrebné vnímať ako *lex specialis* ku všeobecnej procesnoprávnej úprave opravných prostriedkov, ktorá je aj vo vzťahu k rozhodovaniu správnych orgánov v oblasti stavebného poriadku obsiahnutá v správnom poriadku. Pokiaľ teda tento predpis v § 4 ods. 3 písm. b) výslovne stanovuje, že okresný úrad v sídle kraja nemôže preskúmať rozhodnutie vyššieho územného celku alebo rozhodnutie obce mimo odvolacieho konania, vzťahuje sa toto obmedzenie na rozhodnutia obce alebo vyššieho územného celku bez ohľadu na oblasť výkonu verejnej správy, v ktorej boli vydané.

Rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu tak bolo podľa žalobcu vydané orgánom, ktorý na jeho vydanie nemal právomoc, preto malo byť žalovaným na základe odvolania podaného stavebníkom zrušené ako nezákonné (nulitné).

Naopak, žalovaný vo vyjadrení k správnej žalobe, ako aj v rozhodnutí číslo 21/2021, číslo: 13291/2021/OL/13695-M z 25.02.2021, ktorým nevyhovel protestu prokurátora dôvodil, že kompetenčný predpis č. 180/2013 Z. z. je predpisom všeobecným, keďže stanovuje pôsobnosť okresných úradov v sídle kraja vo všeobecnosti, bez väzby na konkrétnu oblasť výkonu verejnej správy, zatiaľ čo osobitným predpisom upravujúcim pôsobnosť a právomoc okresného úradu v sídle kraja na úseku stavebného poriadku je zákon č. 608/2003 Z. z., ktorý v § 4 ods. 1 písm. b), bod. 1. a 2. stanovuje, že okresný úrad v sídle kraja (1) vykonáva štátnu stavebnú správu v druhom stupni vo veciach, v ktorých v správnom konaní v prvom stupni koná obec ako stavebný úrad, (2) riadi a kontroluje výkon prenesenej štátnej správy vykonávanej obcami ako stavebnými úradmi.

Správny súd pri hľadaní odpovede na nastolené právne argumenty považoval za významné východisko ďalších úvah v prvom rade to, že sporná právna otázka sa týka možnosti uplatnenia konkrétneho procedurálneho postupu (preskúmania rozhodnutia mimo odvolacieho konania podľa § 65 správneho poriadku) konkrétnym druhom orgánu verejnej správy (okresný úrad v sídle kraja) v konkrétnom type správneho konania (v konaní vedenom na úseku stavebného poriadku).

Vychádzajúc z citovaných ustanovení dotknutých právnych predpisov je možné konštatovať, že zákon č. 608/2003 Z. z. je z hľadiska predmetu právnej regulácie nepochybne predpisom špeciálnym vo vzťahu k zákonu č. 180/2013 Z. z., keďže zakotvuje pôsobnosť orgánov verejnej správy, medzi ktoré patrí aj okresný úrad v sídle kraja, v špecifickej oblasti právom regulovaných spoločenských vzťahov, konkrétne na úseku stavebného poriadku. Pôsobnosť okresného úradu v sídle kraja je v tomto prípade konkretizovaná ustanovením, že tento vykonáva v danej oblasti štátnu správu v druhom stupni, ak v prvom stupni koná obec ako stavebný úrad.

Zákon č. 608/2003 Z. z. je teda z hľadiska svojho obsahu predpisom hmotnoprávnym, obsahujúcim kompetenčné administratívno-právne normy vzťahujúce sa na oblasť územného plánovania, stavebného poriadku a bývania. Tento právny predpis teda zakotvuje základný katalóg pôsobnosti a právomoci vymedzenej skupiny orgánov verejnej správy, nestanovuje však, akými konkrétnymi procedurálnymi formami môžu predmetné orgány verejnej správy (aj okresný úrad v sídle kraja) v rámci stavebného konania svoju právomoc realizovať v rámci aplikačných rozhodovacích procesov.

Právnym predpisom upravujúcim rozhodovací proces na úseku stavebného konania je zákon č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“). Tento právny predpis resp. jeho procesné ustanovenia upravujú osobitným spôsobom niektoré inštitúty správneho konania na danom úseku, neobsahuje však osobitnú právnú úpravu riadnych ani mimoriadnych opravných prostriedkov.

Podľa § 140 stavebného zákona sa na konanie podľa tohto zákona, ak nie je výslovne ustanovené inak, vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní.

Stavebný zákon žiadne ustanovenie, ktoré by vylučovalo aplikáciu všeobecného predpisu o správnom konaní vo vzťahu k uplatniteľnosti opravných prostriedkov v konaniach na úseku stavebného poriadku neobsahuje.

Na základe uvedeného je možné ustáliť, že pri určení konkrétnych procesných inštitútov, ktoré má okresný úrad v sídle kraja k dispozícii pri realizácii svojej pôsobnosti druhostupňového orgánu vecne príslušného v konaniach, v ktorých v správnom konaní v prvom stupni koná obec ako stavebný úrad, je potrebné vychádzať z ustanovení správneho poriadku.

Limity použiteľnosti procesných inštitútov upravených v tomto všeobecnom predpise správneho procesného práva sú dané pôsobnosťou správneho poriadku vymedzenou v § 1 ods. 1, osobitne princípom subsidiarity vyjadreným formuláciou „ak osobitný zákon neustanovuje inak“.

Osobitný zákon môže okrem úplného vylúčenia správneho poriadku stanoviť vzťah k správneému poriadku aj negatívnym vymedzením tých ustanovení správneho poriadku, ktoré sa pri danom osobitnom rozhodovacom postupe nepoužijú.

Takýmto osobitným predpisom je vo vzťahu k procesnoprávnej regulácii podľa názoru správneho súdu aj zákon č. 180/2013 Z. z., ktorý v § 4 ods. 3 stanovil osobitné pravidlá uplatňovania opravných prostriedkov a prostriedkov inštančného dozoru. Osobitosť v porovnaní so správneým poriadkom spočíva v konkrétosti tejto právnej úpravy, ktorá z celej skupiny správnych orgánov rozhodujúcich v oblasti verejnej správy vymedzenej v § 1 ods. 1 správneho poriadku vyčlenil konkrétny orgán štátnej správy (okresný úrad v sídle kraja) a konkrétny prostriedok inštančného dozoru (prieskum rozhodnutia mimo odvolacieho konania), ktorý tento orgán nemá právomoc využiť v presne stanovenom okruhu prípadov (ak rozhodovala obec alebo samosprávny kraj). Obdobný postup zákonodarca zvolil v § 4 ods. 3 písm. a) zákona č. 180/2013 Z. z., kde osobitným spôsobom (oproti všeobecnej úprave správneho poriadku) obmedzil právomoc okresného úradu v sídle kraja ako odvolacieho orgánu vo veciach, v ktorých v správnom konaní v prvom stupni rozhoduje obec alebo vyšší územný celok, ktorý sa nachádza v jeho územnom obvode, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Aj toto obmedzenie je nepochybne osobitným ustanovením k ustanoveniam o odvolaní podľa § 53 a nasl. správneho poriadku, keďže na rozdiel od § 59 ods. 2 správneho poriadku neumožňuje konkrétnemu orgánu zo skupiny správnych orgánov (okresný úrad v sídle kraja) uplatniť konkrétny procesný postup v odvolacom konaní (zmena rozhodnutia) vo vzťahu ku konkrétnej skupine rozhodnutí (rozhodnutia vydané obcou alebo vyšším územným celkom vo veciach územnej samosprávy).

Ustanovenie § 4 ods. 3 písm. b) zákona č. 180/2013 Z. z. je preto možné podľa názoru správneho súdu vnímať ako osobitnú kompetenčnú právnu normu, ktorá negatívnym spôsobom vymedzuje rozsah právomoci konkrétneho typu orgánov štátnej správy uplatniteľných voči rozhodnutiam vydaným v prvom stupni obcou alebo vyšším územným celkom. Táto kompetenčná právna norma sa týka procesnoprávnych inštitútov, preto je možné ju vnímať ako osobitnú právnu úpravu k správneému poriadku v intenciách subsidiarity vyplývajúcej z § 1 ods. 1 správneho poriadku.

S ohľadom na to, že v danom prípade ide o vymedzenie právomoci orgánu verejnej moci, je potrebné pri akomkoľvek rozširujúcom výklade tohto ustanovenia postupovať čo najzdržanlivejšie, s ohľadom na limity výkonu verejnej moci vyplývajúce z čl. 2 ods. 2 Ústavy SR a s nimi úzko súvisiaci princíp právnej istoty.

Pokiaľ teda zákonodarca na rozdiel od § 4 ods. 3 písm. a) zákona č. 180/2013 Z. z. nelimitoval okresný úrad v sídle kraja z hľadiska jeho právomoci iba vo vzťahu k rozhodovacej činnosti v oblasti územnej samosprávy, bolo by v rozpore s princípmi výkladu kompetenčných noriem rozšíriť interpretáciou právomoc orgánu štátnej správy oproti gramatickému výkladu iba výkladom teleologickým resp. poukazom na racionalitu zákonodarcu, ako na to v rámci svojho vyjadrenia poukázal žalovaný.

V danom prípade totiž nejde o medzeru v zákone, pri ktorej by niektorá oblasť právnych vzťahov nebola upravená, ale o výslovnú právnu úpravu kompetencie orgánu štátnej správy osobitným zákonom obmedzujúcim časť právomoci orgánov štátnej správy v rámci právnoaplikačných procesov. Táto úprava sa síce môže javiť žalovanému ako nedôvodná či dokonca rozporná s cieľom a úmyslom zákonodarcu, zároveň však podľa názoru správneho súdu striktná a doslovná aplikácia tejto normy je s prihliadnutím na požiadavku právnej istoty a bezrozpornosti právneho poriadku akceptovateľná a podľa názoru správneho súdu nespôsobuje stav, pri ktorom by dochádzalo zásadnému popretiu alebo obmedzeniu verejných subjektívnych práv účastníkov konania. Negatívny dopad skúmanej právnej úpravy sa prejaví v zásade iba v kompetenčnej výbave správnych orgánov a v značnom limitovaní ich možnosti zrušiť prostriedkami inštančného dozoru tie rozhodnutia, u ktorých by dospeli k záveru o existencii väd zákonnosti vyplývajúcej z hmotného práva.

Nástrojom na odstránenie tohto žalovaným poukazovaného negatívneho javu, ktorý je neželaným dôsledkom kompetenčnej normy § 4 ods. 3 písm. b) zákona č. 180/2013 Z. z. však podľa správneho súdu nemôže byť rozširujúca interpretácia vedúca k dotváraniu kompetenčnej normy.

Nevyhnutná zdržanlivosť pri interpretácii kompetenčných noriem je daná v prvom rade rešpektovaním princípu právnej istoty. Doktrína v tejto súvislosti uvádza, že v prípade kompetenčných pravidiel napr. pri procesnom práve v podobe ustanovení upravujúcich vecnú a miestnu príslušnosť, je práva istota dotknutá v extrémnej výške. Z tohto dôvodu je neprípustné dotváranie teleologických medzier, ktoré môžu v kompetenčných katalógoch vzniknúť (Melzer, F.: Metodologie nalézání práva. Úvod do právní argumentace. 1. vydání. Praha : C. H. Beck. 2009, s. 238).

Obdobne v tejto súvislosti judikoval aj Ústavný súd ČR, ktorý v rozhodnutí I. ÚS 318/06 zo dňa 13. 12. 2007 uviedol, že pokiaľ ustanovenie smeruje k stanoveniu pôsobnosti orgánu verejnej moci, potom neexistuje oprávnenie vyplňovať prípadné medzery.

Jednoznačne sa v tejto súvislosti vyjadril aj Najvyšší správny súd ČR, ktorý napr. v uznesení

zo dňa 17. 12. 2008, č. j. Komp 1/2008-107 konštatoval, že na založenie právomoci rozhodovať o odvolaní je potrebná výslovná kompetenčná norma.

V súvislosti s potrebou jednoznačne stanovených a interpretovateľných právomocí Najvyšší správny súd ČR v rozsudku č. k. 7 Afs 111/2009-64 z 25. novembra 2009 dôvodil, že „při vymezení pravomocí správních orgánů je nutno striktně trvat na ústavním požadavku, aby byly dostatečně určité a jasně stanoveny zákonem (čl. 2 odst. 3 Ústavy, čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Znamená to, že taková pravomoc musí být zásadně výslovně v zákoně zakotvena, a to s patřičnou mírou konkrétnosti a určitosti, aby bylo již ze samotné dikce zákona ve všech podstatných rysech zřejmé, jakým způsobem a za jakých podmínek může orgán veřejné moci jednat a svým jednáním zasahovat do právní sféry soukromých osob. Výjimky z uvedeného pravidla platí pouze pro tzv. „implicitní pravomoci“, tedy pravomoci, které sice výše uvedeným způsobem nejsou zakotveny, avšak které jsou nezbytně třeba k řádnému uplatňování jiných, ústavně předepsaným způsobem zakotvených pravomocí, bez jejichž existence by jiné pravomoci nemohly být řádně uplatňovány, a které jsou obsahově vymezeny tak, že se striktně drží ústavně legitimního účelu, k jehož realizaci jsou uplatňovány a který je shodný či úzce spojený s účelem oněch jiných pravomocí, a pouze tím nejšetrnějším rozumně dosažitelným způsobem zasahují do právní sféry soukromých osob.“

Dôvodom, pre ktorý je potrebné odmietnuť preklenutie nevyhovujúcej právnej úpravy rozširujúcim výkladom vedúci k odvodeniu prieskumnej právomoci okresného úradu v sídle kraja je teda v neposlednom rade aj skutočnosť, že dôsledkom takejto rozširujúcej interpretácie opierajúcej sa iba o výklad hmotnoprávných kompetenčných noriem uvedených v zákona č. 608/2003 Z. z. budú aj rozhodnutia, ktoré môžu mať aj pri rešpektovaní dobromyseľne nadobudnutých práv zásadný dopad aj na subjektívne práva tretích osôb. Z tohto dôvodu neprichádza v danom prípade do úvahy ani uplatnenie doktríny tzv. implicitných právomocí, ku ktorej sa vo svojej rozhodovacej praxi prihlásil aj Ústavný súd SR (sp. zn. III. ÚS 588/2016).

Pokiaľ žalovaný poukázal v rámci svojej argumentácie na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.06.2020, sp. zn. 10Sžk/58/2018 správny súd k tomu uvádza, že v odôvodnení predmetného rozsudku sa najvyšší súd ako súd kasačný otázkou právomoci okresného úradu preskúmať rozhodnutie obce ako stavebného úradu explicitne nezaoberal a vôbec sa k tejto otázke nevyjadril.

S ohľadom na už zmieňovaný princíp právnej istoty, ktorý je vo vzťahu ku kompetenčným normám osobitne akcentovaný aj s ohľadom na znenie čl. 2 ods. 2 ústavy SR nie je podľa správneho súdu možné vyvodzovať všeobecne platné a záväzné závery o tom, či určitý orgán štátnej správy disponuje konkrétnou právomocou s priamym dopadom na práva a povinnosti osôb v oblasti verejnej správy z „mlčania súdu“ v individuálnom rozhodovanom prípade a to aj napriek tomu, že ide o otázku na ktorú súdy podľa § 134 ods. 2 písm. b) v spojení s § 453 ods. 2 SSP prihliadajú bez ohľadu na žalobné body.

Správny súd teda dospel na základe uvedených úvah k záveru, že ustanovenie § 4 ods. 3 písm. b) zákona č. 180/2013 Z. z. sa vzťahuje aj na rozhodnutia vydané obcami na úseku stavebného poriadku, preto okresný úrad v sídle kraja nemôže tieto rozhodnutia preskúmať mimo odvolacieho konania postupom podľa § 65 správneho poriadku. Na uvedenú skutočnosť mal žalovaný ako odvolací orgán v zmysle § 59 ods. 1 správneho poriadku prihliadnuť a odvolaním napadnuté rozhodnutie prvostupňového orgánu zrušiť ako nezákonné.

Napokon nad rámec doposiaľ uvedeného správny súd uvádza, že pokiaľ žalovaný dospel k záveru, že ustanovenie § 4 ods. 3 písm. b) zákona č. 180/2013 Z. z. v konfrontácii s ustanoveniami zákona č. 608/2003 Z. z. spôsobuje interpretačné problémy vedúce k rozdielnej aplikačnej praxi na úrovni jednotlivých okresných úradov v sídle kraja, ako na to upozornil v žalobe a jej prílohách aj žalobca, má možnosť v tomto smere vyvinúť relevantnú aktivitu v rámci jeho právomoci vyplývajúcej z § 37 zákona č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov, podľa ktorého ministerstvá a ostatné ústredné orgány štátnej správy sa starajú o náležitú právnu úpravu vecí patriacich do ich pôsobnosti. Pripravujú návrhy zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov, zverejňujú ich a po prerokovaní v pripomienkovom konaní predkladajú vláde; dbajú aj o dodržiavanie zákonnosti v oblasti svojej pôsobnosti.

S ohľadom na vyššie uvedené správny súd dospel k záveru, že žaloba je dôvodná a napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil z dôvodov podľa § 191 ods. 1 písm. c) SSP.

Po vrátení veci bude úlohou žalovaného vo veci znova rozhodnúť v súlade s právnym názorom správneho súdu vyjadreným v tomto rozhodnutí.

O trovách konania rozhodol správny súd v zmysle § 170 SSP a účastníkom konania nárok na náhradu trov konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť v lehote jedného mesiaca od doručenia rozhodnutia krajského súdu oprávnenému subjektu, ktorú je potrebné podať na Krajský súd v Prešove (§ 443 ods. 2 písm. a) v spojení s § 444 ods. 1 S.s.p.).

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len „sťažnostné body“), návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 ods. 1,2 S.s.p.).

Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom.

Tieto povinnosti neplatia, ak má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d), je žalovaným Centrum právnej pomoci (§ 449 ods. 1,2 S.s.p.).